

LA TUIES

—Creu-me, noia, quan una s'enamora, sent unes sensacions més estranyes!...
—Això depèn de si la passió d'ell t'entra molt endins.

LA RETAGUARDIA

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

La aventura de Casilda confiada menegilda.

Escuchad la triste historia de una inocente muchacha a quien su novio dejó que parecía una facha

Era una moza garrida alegre y coloradota que estaba de cocinera de la señora de Sota.

Llegó hace poco del pue-
[blo
inocente, casta y pura sin sospechar la acechaba una grave desventura.

Ello fué que en la "Bohe-
[mia"
se prendó de un carnicero que se la llevó una fiesta de Montjuich a un me-
[rendero.

¿Qué le ocurrió allí a la
[chica?
¡Váyalo usted a averi-
[guar!
Lo cierto es que desde en-
[tonces
la pobre empezó a engor-
[dar.

Hasta que un día se puso con dolor a gemegar

y aprisa, a la llevadora tuvieron que ir a buscar.

Dos gemelos muy rollizos dió a luz tras mucho gri-
[tar
y eso que, siendo gemelos de ullera había de estar.

Terminada la trifulca y pasada la emoción entre la dueña y la raspa hubo cierta conversación:

—¿Y usted?—dijo la de
[Sota
no se dió cuenta, tan lis-
[ta
de que estaba...

—No, señora
¡Es que soy corta de
[vista!

RUFASTA'

narrador festivo

(hace fiesta siempre)

cha en las revistas de ve-
rano. Pesaba diez y siete toneladas y se encaramaba con facilidad por los tejados.

Historiador. — La primera partida de tresillo se jugó en Atenas, por los señores siguientes: Solon, que iba al solo, Platón, que iba al plato, Descarte, que era siempre el primero en descartarse y Pérdicas, que perdía siempre, como todos los buenos jugadores.

Un corrádo retrospectivo. — La costumbre de las meucas de pedir propina, se remonta a los tiempos más antiguos, así como se asegura que una de las siete plagas de Egipto fué la de las segundas mastressas.

Erudito. — Sí señor. Ahí van los versos de la maldición del cardenal cuando sorprende al traidor. Dicen así:
I en el cendré et clavaran
perqué fa molt mal i costa
una pota de llagosta
i amb força te la treuran.

El autor es desconocido. [Todavía corre de la panadera con que le querían obsequiar las clases pasivas.

MAS VERSOS DEL "MUNDO GRAFICO"

En vista del éxito de los versos de colaboración espontánea del *Mundo Gráfico*, ahí va otro de los de agarrarse.

¿TE ACUERDAS?

¿Te acuerdas amada mia de aquel dichoso día
En que yo nervioso esta-
[ba

Y a ti te atormentaba
Y no sabia lo que hacia
pidiendo con ansia loca
Un beso de tu linda boca?

Menos mal que estaba nervioso y se contentaba con un beso. Servidor hubiera pedido más.

Yo lloraba de emoción
Con tus manos, en las

[mias enlazadas
Manos lindas que yo be-
[saba

Con el fuego ardiente de
[la pasión

Tu a mi me viste llorar
Por el beso que yo desea-
[ba.

Beso que a mi me faltaba
Para no poderte olvidar.

Si que hacía un lloro por poc acosa.

Pero nena, ¿no me ves
[sufrir?

¿O es que no tienes co-
[razón?

Me quieres dejar morir
Con esta cruel ilusión?

Tu con los ojos entorna-
[dos

Y suspirando fuertemente
Decías, ¿me amarás eter-
[namente?

Yo he visto asnos vo-
lar, yo he escuchado a Pich discursos elocuentes y he leído artículos de Collaré sin faltas de ortografía, pero, con todo y haber visto cosas tan raras, no he visto nunca ilusiones crueles.

Si Carmencita mia
Te amaré hasta la exage-
[ración

Pues estoy deseando el
[día

de unir nuestro corazón.

Francisco Marin

¿A qué cosa llamará el corazón, este hombre que está nervioso?

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

LOVE-ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de
Barcelona

Consultorio particular de LA RETAGUARDIA

Un aficionado a la paleontología. — Efectivamente, el Camelometerio era un animal antediluviano de padre y muy señor mío y con toda la barba. Sólo se conoce un ejemplar fosilizado, que se encontró en las excavaciones que la muy ilustre y muy empipadora Compañía Telefónica Nacional realiza en la calle del Saco. Las características del camelometerio eran las siguientes: Tenía cin-

cuenta y tres metros de largo por sesenta y dos de ancho, y hacía sus nidos en los árboles, principalmente en los tilos, para poder tomar tila cuando leía artículos de Romano-
nonés o versos de Sagarna. Tenía en la parte posterior dos trompas y tres trombones. Además, era pisciforme, vegetariano y esperantista. En los lejanos tiempos de los unos y de los otros, fué utilizado para abrir mar-

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Telegrames en vers

SOSPITO que al "Ciero" hi ha entrat un poeta.

Naturalment que el nacional, no—aquest "nacional" no és el torero, ni aquell rotatiu que surt només els dies de loteria — Els direm el motiu.

El periòdic es va tornant tan acurat, que fins surten telegrames en vers.

I si no, vegi'n la mostra, retallada de fa pocs dies:

"Una joven tetuani, que estudia mucho en Madrid."

Pronunciïn en castiç el nom de la vila de l'os, i tenen un vers complet i impecable. A veure si algun dia en Carrasco arriba a fer redactar en alexandrins les esqueles mortuòries!

La mamà raonable

ES protagonista d'aquesta petita anècdota la mamà d'una xamosa cupletista que treballa com a estrelleta—ho diem en diminutiu perquè

es tracta d'una nena de disset anys — en un popular cafè concert barceloní.

La xicotona torna a casa bastant tard: gairebé quan ja el sol està a punt de sortir. Arriba sempre sola, i, sense fer soroll, per a no despertar l'autora dels seus dies, es fica al llit.

Però, heu's ací que l'altre matí, cap allà a les onze, quan la mamà va entrar a la nena el desdijuni, trobà damunt del coixí, al costat del caparró oxigenat de la cupletista, un altre cap, que pertanyia a un corrido gairebé tan guapo com el mai prou plorat Rodolf Valentino.

La mamà somrigué, benèvola, i no digué res. Inclús, quan ell es va aixecar i se'n va anar cap al carrer, li féu entrega del capell i del bastó, que eren al paraigüero del rebedor.

El tenori se n'anà content, tant, que, la nit següent, ell i la xicoteta tornaren plegats, a la casa materna.

Però, la mamà, aquesta vegada, estava aixecada i, en veure arribar la parella, es dirigí al xicot i li digué:

—No, jove; avui no pot ésser. Aquest matí no he dit res, perquè he comprès que amb això la nena es divertia. Però, un altre cop, no. La meva filla s'hi podria acostumar... i això ja no estaria bé.

El coixí

UNA de les més encisadores galants que van a pendre el te a la "Granja Royal" es va clavar l'altre dia una agulla de cap al pit esquer. Van telefonar a un metge des de casa seva i

4 — LA TUES

aquest va arribar en un taxi, proveït de tots els aparells de cirurgia necessaris. En un moment, l'agulla fou retirada de la blanca i temptadora carn de la xicoteta que somrigué, veient que hi havia hagut més esglai que mal.

—Caram! — li digué el metge tot rient — Que havia pres això — i designava el temptador lloc operat — per un coixí?

I la xicoteta, en el mateix to, va respondre: —Cada dia hi ha homes que l'hi prenen!

Les noves matemàtiques

UNA xicoteta va anar a oferir-se com a figuranta, en una revista que està a punt d'estrenar-se.

El director la va examinar, va veure que la noia tenia condicions i li va dir que estava conforme.

—I quan em donarà?

—Dotze pessetes.

—Es molt poc! — protestà la noia — Sap quan guanyava, jo, a Madrid?

—Quan! Vint pessetes?

—Afegeixi un zero!

—Un zero?

—Sí senyor. M'en donaven trenta!

Veient vodevil

FEIEN a l'"Espanyol", pocs dies abans de plegar el ram, "Els allotjats". A la segona fila de butaques hi havia dues noietes d'uns quinze anys cada una.

—No comprenc — digué un espectador al seu veí mostrant-li les dues espectadores — que una noia de quinze anys hi pugui trobar gràcia en aquests espectacles.

—O! — féu l'altre, somrient — Una, no, però, és que són dues!

L'hortolà de Sant Boi

—Mirin, si ara que acabo de llegir aquest llibre, algun jove em volia tocar el cor, me'l deixaria tocar de seguida.

UNA AMENAÇA

NO vulguin pas saber l'escàndol que es va armar a casa de la senyora Càndida quan aquesta es va assabentar de què la Pepeta, la seva filla, havia perdut quelcom que no sabia pas on anar a cercar-ho.

Al principi, la noia negava, però a força d'apretar-la a preguntes, va anar confessant-ho tot.

—De manera que ha estat en Rafel?

—Sí, mamà.

—I tu dius que no volies?

—No mamà.

—Doncs perquè no cridaves?

—Ja cridava, però ell em va amenaçar...

—Ai el gran brètol! Que portava alguna arma?

—No, mamà.

—Doncs, amb què et va amenaçar?

—Oh, em va dir que si cridava, no hi tornaria mai més...

Els mestres de l'amor

ANGELICA

De Norat Brunel

ES deia Angèlica. El seu nom, m'havia agradat. He de confessar que sols en veure-la, em vaig sentir envoltat per la gràcia dels seus encisos. Era una figulina d'uns divuit anys, rossa, vincladissa com un vímec, i que caminava amb els ulls baixos, exposant-se a què un auto l'atropellés o bé a què algun desvergonyit es fés el topadiç per magrejar-la descaradament.

A mi, la innocència sempre m'ha encantat.

Es deia Angèlica. L'havia trobada al parc, embadalida contemplant dos colomets que es lliuraven a jocs primaverals, però que ella, n'estic cert, ignorava que els coloms ho fessin d'aquella mena de manera per celebrar els torneigs de l'amor. Tenia tot l'aire d'una col·legiala mística, en èxtasi perpetu.

Que es deia Angèlica ho vaig saber després. Però encara que no sabia el seu nom, aquell aneglet bufador em va robar el cor de seguida.

Sota la bruseta de seda, fluixa a la cintura, tiwanteta de dalt, titilaven els seus pitarrons com dos ocellets que volguessin treure el bec per dessota d'una fulla. Em vaig dir internament: T'agradaria, dar-los-hi una becada, a n'aquests dos ocellons!

Es deia Angèlica. M'hi vaig apropar i, barret en mà, li vaig dir amb veu ben baixa, perquè no se m'espantés:

—Perdoni, senyoreta: vostè es diu Josephina Deltall, veritat?

Ella es va tornar vermella com una cirera:

—No, senyor... no... vostè s'equivoca.

—Veü? Millor! M'agrada haver-me equivocat, sobretot tenint en compte que jo no conec cap senyoreta que es digui Josephina Deltall, i que vostè és una nina encantadora!

Ja veureu, com que es deia Angèlica, en oïr-me, es va tornar encara més vermella, va abaixar els ulls sota l'ombra dels pàrpres abundosos i no va contestar. S'ha de tenir en compte que es deia Angèlica.

—Ja que Déu ens ha reunit, senyoreta — li

vaig dir confidencialment — em permet que li ofereixi una taça de te al "Dorat Room"? !

Ella somrigué amb rubor i com que jo havia començat a caminar, ella, per no donar-me un desaire, va seguir-me tota temerosa.

—Jo em dic Norat Brunel — li vaig dir per començar dient alguna cosa —. Dispensi, senyoreta, jo no en tinc cap culpa, de portar aquest nom. En posar-me'l, no em varen deixar triar... I vostè, senyoreta, com se diu? Ara, en aquest moment, no em recordo...

—Em dic Angèlica — va respondre amb un tremolor de llavi.

Angèlica! Es deia no res menys que Angèlica! Es clar, ja m'ho podia pensar, jo, que es deia Angèlica, aquell querubí!

Res, que de seguida li vaig dir que l'estimava.

—L'estimo, senyoreta, pel seu aire cast, pur, ingenu!... Oh, sóc molt sentimental, jo!

I li vaig passar el braç per la cintura, i ella s'hi abandonà, pàl·lida com una verge.

"Aquesta noia es pot desmaiar!", em vaig dir, i la vàreig entrar fer en un cafè sol·litari. Sóc molt previsor i humanitari, jo.

Vaig demanar dues copes de menta. Em va fer por que el te l'excitaria massa.

Quan haguérem buidat les respectives copes de conyac que després havia demanat, li vàreig dir que tindria molt de gust en ensenyar-li uns objectes xinesos que tenia en el meu pisset de solter, si ella m'hi volia acompanyar.

Ja vos he dit que es dia Angèlica, i ja compondreu que no havia pas d'ésser tan crudel que despreciés la meua invitació.

—Ai, objectes xinesos? — va fer tota infantilina —. Sí que m'agradaria de veure'ls!

Vàrem sortir del cafè, vàrem pujar a un taxi, i encara no ens havíem ben assentat, que els meus llavis es col·locaren castament, fraternalment, sota mateix de la barbata de la innocent criatura.

Jo sóc bon xic flac de memòria, i en arribar al meu pisset de solter, ni tan sols em vaig recordar que hi havíem anat per admirar la meua col·lecció d'objectes xinesos.

I ella, sense gosar a parlar-me'n, es va deixar caure indolentment, amb esllanguiments de serpeta, damunt una encoixinada "chaise-longue".

Pobreta! No veieu que es deia Angèlica!

Li vaig desfer la bruseta, perquè no tingués calor.

—Ai, que estic neguitosa! — va dir ella.
 Es clar, allò, aquell neguit, era culpa de la co-
 tilleta. Li vaig treure.

Ella no va dir res; no parlava de tirar-se per
 la finestra, com tantes altres.

Bé, però és que ella, es deia Angèlica!

—Ets la mateixa exquisidessa, nineta! — li
 vaig dir a freg d'orella.

Ella va somriure. Jo vàreig continuar:

—Ets tan exquisida, que vull obsequiar-te
 amb una copa de xampany, reineta meva!

Ella, em va mirar amb dos ulls oberts com
 dues llunes.

—Xampany, ara? — va fer, tota estranyada.

—No, noi, no: més m'estimo d'aquí una estona,
 així "tornarem" a agafar forces!...

Pobreta! No veieu que es deia Angèlica!

Adaptació de LAURA BRUNET

Resposta breu: Una revista que per despistar diu
 que és de cine, parlo de "Popular Films", em diu
 unes coses molt lletges, perquè, complint deures sa-
 grats amb el públic, he dit des de les columnes del
 periòdic més "cinegètic" d'Espanya, ara parlo de
 "El Cine", naturalment, que la "Marieta" era una
 pel·lícula molt deficient. Segurament per casualitat,
 ha coincidit amb el meu parer tota la crítica cinema-
 togràfica i, per acabar-ho d'anregar, es veu que el
 públic també va opinar el mateix, i quan el cridaven
 deia que s'alegrava de veure'ls bons. Segura estic de
 què l'Amichatis opina exactament igual que jo, que
 la crítica i que el públic, perquè hi han coses que per
 poc talent que es tingui, es comprenen de seguida, i
 l'Amichatis no té pas res de ruc.

"Popular Films", doncs, ha posat els peuetes al cos-
 si i, enlloc de fer una crítica seriosa defensant la pel-
 lícula, s'ha limitat a insultar-me dient que jo no en-
 tenc una papa de cine.

Ai, els angelets de Déu! Voleu dir que ja éreu al
 món, l'any passat? Miréu, reiets de la meua vida:
 quan vosaltres encara xuclàveu el bergançí literari,
 la Laura Brunet ja feia cròniques "cinegètiques" a
 una de les primeres revistes cinematogràfiques del
 món — i ara sí que no cal dir que parlo d'"Arte y Ci-
 nematografía" — amb la mateixa senzillesa que es
 deixava fer un petonet d'esquitllentes pel seu promès,
 que llavors portava els llibres del tramvia de foc de
 Sant Andreu. Ja veieu que no és d'ahir, que parjo!

Apa, bufons, aneu a estudi, i no féu entremaliadu-
 res, que el mestre vos farà quedar sense dinar si
 sou dolents!. — L. B.

Les dones pràctiques

—Si la senyoreta em fes l'honor d'acceptar una
 copa de xampany?...

—Està bé: i de passada, podríem sopar; no li
 sembla?

ANAR PER LLANA I...

DIUMENGE passat, sortíem del "Nuevo
 Mundo" més trempats que un ginjol, per-
 què les xicotes, tot fent veure que ba-
 llàvem, ens havien deixat guanyar la videta.

De sobte, en arribar davant del carrer de
 Sant Pau, un de la colla es va quedar embada-
 lit mentre ens deia, assenyalant una xicota que
 esperava un vint-i-nou:

—Mireu quin "nano"!

El xicot tenia raó: allò no era una noia, era
 una invitació a posar en pràctica tota mena de
 pecats, per capitals que fossin.

—Seguim-la? — digué un.

—Ja està dit! — va afegir un altre.

Ens hi vam acostar i aviat les paraules dol-
 ces van sortir com el doll d'una font dels nos-
 tres llavis.

—Que si té un "d'això" rodonet i bufó com
 el de la Norma Shearer!

—Que si els seus ulls són més traïdors que
 els de la Jetta Goudal!

—Que si els seus pitets són més bufons que
 els de la Mae Murray!

En fi, que entre tots vam aconseguir atabalar-
 la. Sort que llavors va venir un vint-i-nou i ella
 saltà a la jardinera com un ocell. I nosaltres
 al darrera, naturalment.

Encara no estàvem assentats, vaig picar l'ull
 als meus companys com volent dir: "prepareu-

vos a riure, nois!" I traient la petaca, vaig dir a la menuda convidant-la:

—Un cigarret, "nanu"?

Ella no contestà, es mossegà la llengua, però traient-se la polvereta del moneder, va replicar oferint-me la brotxa:

—Un xic de pólvors "Marieta"?

No hi vaig voler saber res més. D'un bot vaig saltar del tramvia, on les rialles eren tan fortes, que em varen eixordar per tota la setmana.

Ja vos dic jo que corren uns "nanus" per aquesta Barcelona!

Arres Lequim

LA SENYORA CURIOSA

EN Ramonet baixava Aribau avall amb les mans a la butxaca i la vista tota tèrbola. Ja hauran comprès que al davant d'en Ramonet hi anava una d'aquelles fragates que tot s'ho gasten amb popa i que el xicot es donava un banquet de bones vistes.

Per dues vegades, el xicot es va acostar a l'esplèndida fembra i li va dir unes paraules a l'orella. Però ella seguia avall sense correspondre a les preguntes i movent cada vegada més rítmicament les seves ampuloses anques.

A la fi en Ramonet es va decidir a jugar-se el tot pel tot, i col·locant-se al costat de la matrona com si anés amb ella, li va dir amb tota la frescura:

—Suposo que no la molestarà que l'acompanyi, veritat?

—I ara! — cridà ella indignada — Fassi el favor de separar-se! Vostè s'ha equivocat, jove, jo no sóc el que vostè es pensa!

El xicot va quedar tot escorregut i, un xic més separat, anà seguint els passos d'aquella fragata amb la qual s'hauria embarcat de bona gana.

De sobte, quan en Ramonet més desanimat estava, la matrona es quedà parada davant d'una vitrina de joieria, i quan en Ramonet passava a prop d'ella, li digué molt dissimuladament:

—Escolti, jove, i... cas de què jo fos el que vostè es creu, quina d'aquestes joies em regalaria?

Llavors va ésser en Ramonet el qui va tirar avall sense dignar-se ni tornar resposta.

Vanda Rhota

PROMESES D'ENAMORAT

EN Costa tenia una especialitat: les vídues. Quan ell deia aquesta me l'apunto en el meu carnet, li apuntava.

Però un dia en va trobar una del morro fort: donya Gertrudis. Per més que va esgotar amb ella tot el seu art de conqueridor irresistible,

—Es inútil, no insisteixi, que no en treurà res!

—Oh, no es tracta pas de treure!

no en va pas poder sortir.

—Cregui, Gertrudis — li deia — que si vostè accedís a les meves demandes sabria el què és la felicitat.

—No m'amoïni, amic Costa, que no en treurà res.

—Jo per vostè faria tota mena de sacrificis!...

—Paraules!

—Fets!

—A veure: si jo li demanés la lluna, me la portaria?

—Sí, senyora — respongué amb fermesa en Costa que mai no perdia l'"oremus" — però amb una petita condició.

—Quina?

—La de què vostè m'acompanyés a buscar-la!

Guillem de Pressa

Un drama en el segle XXII

ACTE PRIMER

El senyor 33.333, entra sobtadament a casa seva i sorprèn la seva senyora en robes més que íntimes amb el senyor 44.444 agenollat als seus peus, i abraçant-la per la cintura.

El senyor 33.333 treu la seva ametralladora elèctrica de butxaca i zas! dispara damunt del corruptor de la seva muller.

El senyor 44.444, estirat a terra com un mort, obre el seu botiquí comprimit i procedeix a la cura de les seves ferides. Després s'aixeca, s'espolsa i diu impertorbable:

—Això li costarà deu anys de zepelin forçat!

—No senyor: la llei m'empara! Vostè feia l'amor a la meva senyora!

—S'equivoca; no li feia l'amor: li prenia la mida per una faixa ventral.

—Aixíestic perdut!

—No del tot. Vostè m'ha ametrallat perquè es creia que feia l'amor a la seva senyora. Doncs bé, si vostè m'esten un xec autoritzant-me a fer això per la qual cosa m'ha castigat injustament, jo em consideraré pagat.

—Conforme. Vostè té raó. Jo l'he agredit suposant que vostè em devia el meu honor. La meva obligació és que el reintegri. Aquí té el xec.

ACTE SEGON

El senyor 33.333, troba assentada la seva senyora damunt dels genolls del senyor 55.555. Entre el senyor 55.555 i la senyora 33.333, només hi ha la pell. La cosa està clara, però el marit no vol sofrir més equivocacions i pregunta cordialment:

—Vol fer el favor de dir-me què li està fent a la meva senyora?

—Ja ho pot veure: l'amor.

El senyor 33.333, treu la seva ametralladora elèctrica de la butxaca i zas! fa una descàrrega damunt del seductor.

El senyor 55.555 cau a terra travessat per trenta bales, pren una píldora de "Nova-vida" i s'aixeca

—No, senyor, jo no sé ni escriure a màquina, ni taquigrafia, ni he estat mai en cap oficina.

—Vostè és la secretaria que em convé.

somrient contemplant les seves ferides.

—Senyor — diu al marit — vostè s'ha equivocat: jo tenia el dret de fer l'amor a la seva senyora! Això li costarà una condemna terrible: l'escapçaran a vol d'avió-guillotina!

—Demostri'm que tenia aquest dret!

—Si és servit: aquí té un xec del senyor 44.444, endossat al meu favor!

—Això és terrible! Estic perdut!

—No! —intervé la senyora 33.333

—No estàs perdut! Qui està perdut és el senyor!

—Jo?

—Ell?

—Sí! Aquest xec és fals. El còttillaire era un timador i l'ha falsificat. Mira, aquí tens l'autèntic amb el segell "cancel.lat"!

El senyor 55.555 es torna groc, opal, ivori, vert radi, blau naon...

—Doncs per què ha permès que jo li fes l'amor? — exclama desesperat.

—Perquè vostè és l'amo d'una mina de diamants. Si la traspassa a nom del meu marit, ell no el matarà com té dret a fer-ho, segons les nostres lleis.

El senyor 55.555 dubta un moment, però per fi es decideix:

—Donguim una ploma i paper. Conforme. Deixi-ho aquí damunt de la taula. Vol fer el favor de retirar-se un moment, senyor 33.333?

—I això, per què?

—Senzillament: vostè m'ha trencat les oracions a mig camí. Jo faré la cessió de la meva mina de diamants, però abans, necessito ésser culpable del tot, consumant l'adulteri.

—Vostè té raó! Abrevii! Els seus minuts són tan preciosos com els nostres! El temps és or!

ACTE TERCER

El senyor i la senyora 33.333, propietaris absoluts de les mines de diamants "Diamond's Phul of Khul and Good", són feliços i milionaris. Dos angelets han alegrat la seva llar conjugal. Un es diu 44.444 i l'altre 55.555.

M. A. Ramau

—Cregui, Albert, el que vostè em proposa, són molts que m'ho han volgut ficar al cap, i no ho han lograt.

—No ho sé, però a mi el cor em diu que jo li ficaré...

—No ho entenc: el senyoret, per llogar-me, m'ha preguntat si algú m'havia trencat mai el respecte. Jo li he dit que no, que no me l'havien trencat mai...

L'OBRA IMPERFECTA

SERIA una tonteria que ara us volguéssim assabentar de què Déu va fer la terra i el cel en sis dies. Això ho sap tothom, encara que no hagi anat mai a l'escola. Però en canvi, el que molts no saben, és que una vegada fet el sol, aquest va començar a posar-se trist i capficat, a l'extrem que el Creador va voler saber què li passava.

—I doncs, noi, què tens que fas aquesta carota? — li va preguntar.

—Què voleu que tingui? M'aborreixo sempre tan sol, sempre tan sol... En canvi, Adam es passa el dia jugant a saltar i parar amb la seva companya, i jo, des d'aquí dalt, me'ls miro, i em migro de veure'ls tan feliços!...

—I bé, home — li digué Jehovah — no t'hi amoinis; des de demà tu també tindràs una companya.

I li va fer la lluna.

Al principi tot anava bé. El sol s'entretenia tirant amoretes a la seva companya i de dia es feia un fart de córrer per acabar aviat la tasca, sobre tot a l'hivern, i poder-se estar un ratet contemplant la seva enamorada.

Però al cap de pocs dies, el sol va tornar a posar-se trist i a fer una cara de pomes agres que va alarmar el Creador.

—I doncs, què et passa, ara? — li va preguntar amb un xic d'acritud.

—Sí, què voleu que em passi?, que trobo que no m'havien servit prou bé, senyor.

—I això?

—No sé, però això de què quan jo me'n vaig al llit, la lluna se'n vagi tota sola per aquests mons de la vostra propietat...

—Home! Es per estalviar-te feina a tu. Així ella treballa de nit i tu de dia i no és tan pesat.

—Oh, bé, sí, però... ja veureu... és que ja van per dues vegades que em torna "lluna plena"...!

Merceneta

LA CELEBRITAT

L'ESSER célebre, o quan menys popular, és l'obsessió màxima de tota la mala gent que es tira a la vida de l'art.

Aquest dia, un pedant que ha vist tres voltes el seu nom en lletres de motllo en les llistes d'assistents als enterraments, va entrar a casa d'un anticuari i va demanar preu d'una pintura gòtica.

L'anticuari, que és un xueta més fi que els pólvors de sabò, li digué fent grans admiratius:

—Oh, mestre! El seu preu són quatre centes pessetes, però per tractar-se de vostè, li deixaré per setanta duros.

L'home quedà tan satisfet de l'elogi, que sense regatejar un cèntim, va adquirir la pintura, pregant que li enviessin a casa.

—Molt bé, mestre admirat — respongué el xueta, embutxacant-se els calers — però, farà el favor de dir-me com es diu i on viu?

El pobre pedant es mossegà la llengua i entregà una targeta.

K. K. Huet

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'èl!

MOMENT SOLEMNE

LA Merceneta havia arribat en aquell moment que totes les dones han somniat: al dia de la boda.

Però la Merceneta, estava tota trista, com si una gran pena li oprimís el cor.

—I bé, Merceneta — li digué la seva mamà — és veritat que el moment és solemne, és trascendental, però no per això t'has de posar d'aquesta manera! Apa, bufona, alegrat i no posis aquesta cara de pomes agres. Pensa que des d'avui, tindràs un homenet que sols pensarà en tu, que et farà ditxosa, que...

—Ai mamà, això és el que em fa posar trista, precisament!

—Per què?

—Perquè, ves què serà de mi, d'ara endavant si m'haig de conformar només amb un!..

La mamà de la Merceneta va estar a punt de caure en basca.

P. Hastarada

SEMPRE TENEN RAO!...

AMB les dones, no hi discuteu, perquè sempre hi sortireu perdent. Són del morro fort, i no hi ha res a fer. Val més deixar-les i no amoïnar-s'hi.

Aquest dia mateix, el senyor Brotons per poc es fereix en una discussió amb la seva costella.

Figureu-vos que el senyor Brotons es va enterar per un anònim sense firma, que la seva dona l'enganyava.

Decidit a fer un escarment, l'home la va cridar a capítol.

—Escolta, tú, barjaula — li digué cloent els punys. — He sabut que m'enganyes miserablement!

Ella va arronçar les espatlles.

—Ets una pervertida! Això no acabarà així! Avui mateix..

—Sí, just, només falta que encara m'insulti's! — interrompé ella, més agressiva que ell.

—Què vols dir? Que potser no tinc raó de cridar?

—No que no en tens! Et sembla que no es prou grossa la meva desgràcia, de ser l'esposa d'un cornut?...

Res, no hi discuteu, perquè hi perdreu quartos, creieu-me.

Fly Candor

DETALLS INSIGNIFICANTS

LA mamà ha sabut que la seva nena, casada des de fa dos anys, les fa portar més llargues i més recargolades que un cep al seu marit.

—Escolta, nena, — li diu un dia, aprofitant que estan soles — Saps que el que tu fas no està gens bé?

—I qué faig mamà que se'm pugui tirar et cara?

—Et sembla poc? Enganyar el teu marit amb el primer xitxarello que se t'acosta. I això és indigne d'una noia decent, que et consti! Ets casada i tens deures!

—Ui, mamà, i què ets primmirada! — exclama la casadeta — Si una s'hagués de fixar amb aquests petits detalls, no podria ni donar un pas en aquest món!

Vanda Rhassa

L'HOME I EL BASTO

EN Romaguera és un plaga de marca major. Totes li agraden i amb totes s'atreveix. Però de tant en tant en troba alguna d'aquelles que no es deixen convèncer i llavors en Romaguera la persegueix amb més delit que mai.

Això precisament és el que li acaba de passar amb la vídua Tupinet. Per més que la persegueix a sol i aombra, no aconsegueix d'ella la més petita concessió.

Aquest dia, en Romaguera va veure la vídua Tupinet assentada prenent una horxata i ensenyant aquell bé de Déu de pantorrilles que són la seva desesperació.

Aquest dia, en Romaguera va veure la vídua Tupinet assentada prenent una horxata i ensenyant aquell bé de Déu de pantorrilles que són la seva desesperació.

El xicot s'hi acostà fent voleiar una "java" enorme que acabava d'adquirir. Una "java" d'aquestes que semblen potes d'elefant.

—Què tal estimada donya Engràcia? — li diu allargant-li la mà — Vostè sempre tan formosa!

—I vostè sempre tan galant!

—Em permet assentar-me al seu costat?

—Si és bon minyó, sí.

En Romaguera s'assenta, col·loca entre les seves cames la magnífica "java" i comença a tirar floretes a l'opulenta vídua.

—Miri, Romaguera — li diu ella amb certa acritud — si ha de començar com sempre, m'obligarà a retirar-me.

I com volent canviar de conversa, afegeix:

—Però, on va, fill meu, amb aquest bastó tan groixut? Si li arriba a caure als peus!

—Què hi vol fer, donya Engràcia! El bastó fa l'home. Ell és, com si diguéssim, l'expressió exacta de la seva persona.

La vídua Romaguera se'l mira fixament, es torna vermella, tus, es belluga neguitosa, i per fi exclama:

—Es terrible, Romaguera, és terrible! En fi, aixequi's dissimuladament i esperim dins del meu auto. De seguida vinc.

K. M. A. Sutra

UN HOME SATISFET

AQUELL diumenge al matí, em sentia l'home més satisfet de la terra. La naturalesa em somreia, el sol em semblava més radiant que els altres dies. Mai, en la meua vida, no m'havia trobat tan bé en aquest món.

No n'hi havia per menys, de totes maneres! Figureu-vos que el dia abans, dissabte, en caure la tarda, m'havia topat amb una modisteta que era la mateixa flor de la innocència. Rossa, ulls blaus, faldilleta curta fins al genoll i caminar lent, rítmic i sensual. De tant en tant, en alguna voladeta de la faldilla, deixava entreveure un començament de cuixa, resum de tota bellesa femenina i exaltada encara per la ratlla excitadora de la tivanta lligacama.

M'hi vaig acostar. Ella va apretar el pas avergonyida. Jo també. Precisament és quan m'agraden les noies, quan es mostren innocents i plenes de rubor.

A les nou sopavem junts. A les deu una deliciosa cambreta de can Verdura era el marc adequat a la nostra amorosa passió.

En despertar-me, a les vuit del matí, el meu tendre ocellet havia volat, deixant-me anotat darrera d'un prospecte:

"Reiet meu: no et vui despertar. M'en vaig a casa perquè tinc por dels meus pares. Espero que ens tornarem a veure. — La teva verge folla, Conxita."

Em vaig vestir cantant i xiulant com un col·legial. En sortir al carrer, tothom em mirava admirat. Era la satisfacció, l'aire triomfal que il·luminava el meu rostre, i la gent em tenia enveja.

Les noies, en veure'm, somreien envermellides, com si endevinessin la meua afortunada aventura. Els homes em miraven obliquament i feien una ganyota plena d'envveja. Jo tirava Rambla amunt, amb les mans a la butxaca, el pit enfora, el front enlaire i mirava a tothom olímpicament, com si fos un deu baixat a la terra.

En arribar davant d'"El Siglo" un urbà se m'acostà, em mirà de dalt a baix i en un to sec i que no admetia rèplica m'ordenà violentament:

—Vol fer el favor de cordar-se les calces, beneit? Horror! L'urbà tenia raó! Vet'aquí perquè em mirava tothom!

Com si l'ordre imperativa d'aquell urbà m'hagués despertat d'un somni, em vaig sentir de cop, cansat, laç... les cames em feien figa... una escalforeta estranya, febril, cremava els meus pòmuls...

Voleu creure que fins llavors no em vaig donar compte que estava embriac com una sopa?

Victor Ripalda

Conte premiat en el número passat:
EL BOXADOR

CADA COSA PEL SEU TEMPS

EL senyor Bonfront arriba a casa la Irene un xic més aviat que de costum, i el primer que veu és la seva amigueta Irene i el seu amigàs Bontròs, fent gimnàsia sueca damunt d'un sofà, sense més roba al damunt que els seus corresponents pijames.

—Suposo — diu el senyor Bonfront — que no intentaràs negar també aquesta vegada! Em sembla que anant tant lleugerets de roba, no em diràs que en Bontròs t'estava ensenyant el Fleuri!

I la Irene, que per més que dóna voltes al seu cervell, aquesta vegada no troba excusa raonable s'atreveix encara a intentar la seva justificació:

—Lleugers de roba... lleugers de roba... si és veritat, tens raó, no ho nego, però, és que potser no t'has fixat amb la calor terrible que fa?

Vanda Rhassa

EGLOGA

En la blavor del cel, tota ella transparentes, un núvol coquetó camina suaument; la terra es deixondeix, tota fragant d'essències i els arbres, ensonyats, es gronxen dolçament.

Lent i pesat, un grill remou les seves serres, i contesta un gripau, monòton i mandrós; el sol, va acolorint les prades i les terres, amb sa polsina d'or, mantell meravellós.

Oh dolça solitud de valls i de muntanyes! Són bàlsem del meu cor, gojós d'ensopiment! Oh, reconet soliu! Oh, tu, que en mes entranyes despertes el desig d'ornamentar de banyes la testa sense un pèl, d'un marit decadent!

Victor Ripalda

Aquest número ha estat passat per la censura governativa

PAGEOL
CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con cura todas las heridas del amor
PAGEOL

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

DISSABTE es va celebrar al "Novetats" el benefici de Na Matilde Xatart. La simpàtica actriu fou objecte de sorolloses ovacions, perquè una dona com ella, a qui admirem des d'abans de començar-se les obres de la Reforma, ha d'ésser per força una dona popularíssima.

La gentada fou enorme i l'acte arxi-solemnia que la Xatart s'ho mereix perquè son art és genial.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A can "Mundial Sport" ja no hi ha trompades. Ara fan teatre d'istiu, sota l'experta fèrula del senyor Gilbert, l'home més atrevit del món després d'en Lindenbergh. I consti que al dir això, no ens referim per res a la navegació aèria.

Com que per allà a prop funciona des de fa temps un "meublé" molt xic i distingit no dubtem que hi haurà concurrència femenina de primera quota (Aribau, Muntaner, Casanova i altres carrers nandulandescos que, no sabem perquè, duen tots noms de personatges cèlebres de la nostra història).

Al popular empresari molta sort li desitgem i que passi les vetllades entretingut i fresquet.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Còmic" han debutat els Mutt and Jeff. Això, que de primer atuvi sembla una marca d'automòbils, és el nom d'una parella de negres que balla el xarlestón, el black-bottom i altres catàstrofes internacionals, molt més greus i transcendents que la conflagració europea.

Per a la "Revue en Folies" resulta un nou alicient per a poder fer anuncis i que hi vagi molta gent.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL teatre Barcelonès s'anuncia el debut d'una celebritat masculina que du el nom de Vianor. Diu que imita les grans estrelles de Reus, París, Londres i Masquefa, que es presenta amb toaletes molt luxoses i que dóna la il·lusió de que és una femella.

Fins aquí, els cartells. No hem pogut saber si dóna res més.

Ho sentim per en Retana que deu estar disgustat veient que els competidors volen pendre-li el mercat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN Mauri, el popular futbolista, ha plegat el ram de ca l'"Espanyol" i se n'ha anat cap a Cuba on, segons tenim entès li han ofert unes condicions tan espantoses com les que fan al nostre director, senyor Rufasta, si es vol encarregar d'una revista de pasticeria que es diu "Popular Plan".

I en embarcar-se li deien alguns socis, enfadats —Apa buenas, senyor Mauri que ens ha deixat defraudats!

EL CONSEJERO DEL AMOR

ELS fabricants d'armes es queixen de que no hi ha comandes i diuen que, si segueix la crisi que es va notant en la seva indústria, hauran de plegar el ram.

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

MARCA REGISTRADA

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

No m'explico aquesta crisi puix segons ens han contat a casa de l'Angeleta sempre els homes van armats.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL tribunal competent que va entendre en el recurs d'alçada interposat en el processament de l'Ajuntament de Sant Martí Sarroca, ha deixat sense efecte l'acte del jutge.

Que és lo que ens deia dissabte un periodista al Jutjat:

—Tot ha quedat sense efecte res: és un auto espatllat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ARA es parla, i per ploma gairebé oficial, de canalitzar el Llobregat.

Per a completar el projecte, no estaria mal, prolongar-lo fins al Besòs, passant pel carrer d'Aragó.

A veure si surt un home que sigui el bastant viu per venir a Barcelona a la ciutat, i fer un riu.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AQUESTA nit, si no hi ha destorb, s'obrirà altra vegada l'"Apolo Palace". Diu que hi hauran senyorettes boxejadores, una terrassa on es ballarà el dèbil, el xarlestón i els goigs de Sant Prim si la gent no està per a gastar xampany, i que "la colla del Geperut" hi té promesa la seva assistència.

Amb tan atractiu programa servidor no hi faltarà. i la setmana que ve una estona en parlarà.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DISSABTE passat va haver-hi una cursa de braus a les Arenes, on torejaven els següents fendems: Un d'Arbúcies, un de Badalona, i un de Terrassa. Aquest darrer diuen que és el que va quedar més bé.

Lo que fàcilment s'explica perquè tots els terrassencs tenen fama de conèixer el panyo com els primers.

L'afarta Pobres

PAGEOL
cura la blenorragia

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 3221 — A.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 4668 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: **J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9**

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—A veure quin d'aquells joves serà el meu salvador, avui, quan m'ofegui...